

De Minister van Veiligheid en Justitie
Mr. I.W. Opstelten
Postbus 20011
2500 EA Den Haag

Den Haag, 1 december 2010

Betreft: Internetconsultatie wetsvoorstel informatieverstopping in civiele zaken

Excellentie,

Het bewijsbeslag verschilt in enkele opzichten van andere beslagen, maar vooral hierin dat het naar type tamelijk nieuw is en omgeven met rechterlijke uitspraken die niet alle in dezelfde richting wijzen. Om die reden lazen wij met bijzondere aandacht het voor consultatie gepubliceerde wetsvoorstel tot aanpassing van Rv in verband met de wijziging van het recht op inzage, afschrift of uittreksel van bescheiden. Zoals uit de praktijk bekend en uit uw concept memorie van toelichting blijkt, houdt dit recht direct verband met het bewijsbeslag, dat, indien de rechter er verlof toe verleent, door de gerechtsdeurwaarder wordt gelegd. Waar hij optreedt als procesgemachtigde, zal de gerechtsdeurwaarder in het belang van zijn cliënt graag zien dat de mogelijkheid tot het vinden van bewijsmiddelen wordt verruimd.

De KBvG is ingenomen met de verduidelijking die het wetsvoorstel wil bieden. Met de grote lijn ervan kunnen wij ons verenigen. Bij enkele onderdelen plaatsen wij kanttekeningen. Soms stellen wij een andere aanpak voor.

Geen beperking; uitbreiding uitzondering; artikel 162a Rv nieuw

Het wegnemen van de beperking die artikel 843a Rv in de laatste zinsnede aanbrengt, komt ons juist voor. Weliswaar is het inzagerecht zelf geen middel van bewijs - als bewijsmiddel zullen immers de ingeziene dan wel in afschrift of extract verkregen bescheiden dienen - snellere toegankelijkheid van geschriften in ruime zin kan bewijs met andere middelen overbodig maken. Ook de extra uitzondering op de toonplicht, voortaan voor állen die in het tweede en derde lid van artikel 165 Rv worden genoemd, lijkt ons een verandering ten goede. Dit geldt ook voor de weglating van frasen als *rechtmatig belang*, *op gegevensdragers aangebrachte gegevens* en *bescheiden onder zijn berusting*.

Ook van derde; artikel 162a Rv nieuw

De memorie van toelichting vermeldt op pagina 5 (midden) dat het voorgestelde artikel verduidelijkt dat zowel de wederpartij als derden gehouden zijn afschrift van bescheiden te verschaffen. Het trekt evenwel de aandacht dat het nieuwe artikel, zij het met vermijding van een archaïsche verbuiging, dezelfde woorden bezigt om de toonplichtige aan te duiden als artikel 843a Rv: *degene die deze bescheiden tot zijn beschikking heeft*. Blijkens de toelichting per artikel, pagina 13 bovenaan, moet het recht jegens de derde worden afgeleid uit het feit dat in artikel 162a, eerste lid, eerste volzin, Rv niet wordt bepaald dat degene van wie de bescheiden worden verlangd zelf bij de rechtsbetrekking partij moet zijn. Dit laatste wordt in de eerste volzin van het eerste lid van artikel 843a Rv evenmin bepaald, terwijl de daar gebezigde wettekst toch, zoals u ook signaleert, tot verschillende rechterlijke uitspraken heeft geleid. Wij geven u in overweging de tekst aan te passen, zodat de precisering straks in de wet is te vinden en niet slechts uit de memorie van toelichting moet worden begrepen.

Rechtsvordering; artikel 162a Rv nieuw

Zoals het Gerechtshof Leeuwarden in zijn geruchtmakend arrest van 4 augustus 2009, LJN: BJ4901, terecht vaststelde kent artikel 843a Rv een vorderingsrecht toe aan degene die rechtmatig belang bij inzage, afschrift of uittreksel heeft. Het hof liet dit recht contrasteren met het in artikel 730 Rv bedoelde recht op afgifte of levering van goederen. Hierbij valt op dat artikel 843a Rv, zijn voorlopers in het oude BW ten spijt, het vorderingsrecht van de vorderende partij uit het niets laat verschijnen.

Wij vinden het een principiële verbetering dat u in artikel 162a Rv de verbintenis formuleert waarin het vorderingsrecht van de bewijszoeker het spiegelbeeld is van de *schuld* van hem die over bewijsstukken beschikt. De rechtstreeks aan de wet ontspringende verbintenis, in de zin van rechtsplicht, van deze laatste staat voorop.

Te overwegen zou zelfs zijn, die verbintenis in het eerste lid van artikel 162a Rv te omschrijven en het vorderingsrecht van de ander in het tweede lid. Wellicht maakt dit de bewijszoeker er eerder op attent dat hij om te beginnen inzage, afschrift of uittreksel kan vragen. U wijst er in de toelichting op dat ook buiten rechte een beroep op het recht op informatie kan worden gedaan. Naar onze indruk bleef deze mogelijkheid tot dusver onderbelicht. Artikel 843a Rv wordt voornamelijk als procesrechtelijke regel gelezen.

De aangeduide verbetering plaatst de vordering van de bewijszoeker in een vertrouwd rechtsvorderlijk stramien. Omdat de partij of de derde die over de bescheiden beschikt jegens hem verplicht is tot het verschaffen van inzage, afschrift of uittreksel, kan de rechter, op vordering van de gerechtigde, de partij of derde op de voet van artikel 3:296 BW tot dit *doen* veroordelen.

Vorm; artikel 162b Rv nieuw

Wat de wijze van inroeping van de tussenkomst van de rechter betreft kiest u voor het verzoekschrift. Tegen de achtergrond van het zojuist opgemerkte verwondert dit ons.

Ter rechtvaardiging van uw keuze verwijst u naar de gang van zaken bij het voorlopig getuigenverhoor en het voorlopig deskundigenbericht; memorie van toelichting, pagina 7 (midden). Deze vóórprocedures monden evenwel uit in procesordelijke beschikkingen; artikel 188 Rv respectievelijk artikel 204 Rv. Een weigerachtige getuige zal in het uiterste geval door de openbare macht voor de rechter kunnen worden gebracht of zelfs in gijzeling gesteld. Een deskundige zal niet tegen zijn wil worden benoemd. De voorprocedures worden niet tégen de getuige of de deskundige gevoerd. De één noch de ander zal mitsdien worden veroordeeld tot een doen (of een geven of een laten).

De partij of de derde die zijn plicht tot het verschaffen van inzage, afschrift of uittreksel van bescheiden niet in der minne nakomt wordt wel veroordeeld, namelijk tot het tot dan toe nagelaten *verschaffen*, uiteraard tenzij de rechter anders meent te moeten beslissen.

Het belang van de partij of de derde kan lijnrecht staan tegenover dat van de partij die bewijsstukken wil gebruiken. Wij refereren aan de zaak De Rode Roos / De Rooij c.s., waarin de voorzieningenrechter van de Rechtbank Arnhem besliste op rekesten die strekten tot verlot tot bewijsbeslag op elektronische informatie, opgeslagen bij een internetprovider en een exploitant van servers; uitspraak 3 april 2008, LJN: BC9312.

De rechter weigerde het beslagverlof. Niettemin maakt zijn beschikking duidelijk dat personen die hun bedrijf maken van tussenkomst op het gebied van elektronische informatieverschaffing bij uitstek in aanmerking komen voor *claims* tot inzage, zonder partij te zijn. Alleen reeds de inbreuk op de dagelijkse gang van zaken, die het verschaffen van inzage, afschrift of uittreksel voor hen betekent, maakt dat deze derden een zelfstandig belang te verdedigen hebben. Vanzelfsprekend kan de wetgever het belang van efficiënte waarheidsvinding door de burgerlijke rechter boven het belang van partij en derden verheffen. Dit doet evenwel niet af aan het sterk contentieuze karakter van de rechtsvordering van de bewijszoeker ten laste van zijn wederpartij of een derde.

Wij stellen u daarom voor, het wetsvoorstel zo aan te passen dat de rechtsvordering tot het verschaffen van inzage, afschrift of uittreksel van bepaalde bescheiden, tegen degene die over deze bescheiden beschikt op de gewone wijze wordt ingesteld, dat wil zeggen bij dagvaarding. Deze werkwijze dient niet alleen de rechtszekerheid, zij ontlast ook het gerechtelijke apparaat.

Bovendien wordt zo de consistentie van Rv ten aanzien van de dagvaardingsprocedure bewaard. Naast het kort geding, gericht op een onmiddellijke voorziening bij voorraad, kent Rv in artikel 223 de vordering tot het treffen van een voorlopige voorziening voor de duur van het geding. Deze vordering kan tezamen met de hoofdvordering bij de inleidende dagvaarding worden ingesteld. De combinatie van de dagvaarding, die ingevolge artikel 111 Rv de eis moet bevatten, met een verzoek, zoals voorgesteld op pagina 7 (onderaan) van de memorie van toelichting, lijkt ons een weinig gelukkige.

Bevoegdheid; artikel 162b Rv nieuw

Bij de aanwijzing van de bevoegde rechter volgt u het model van artikel 187 Rv. Als getuigen kunnen slechts natuurlijke personen worden gehoord. Dit klinkt door in enkele woorden van het eerste lid: ...

woonachtig zijn of verblijven. In het nieuwe artikel 162b Rv staat: ... *woonachtig is of verblijft*, wat terugslaat op *degene die de bescheiden tot zijn beschikking heeft*. Partijen en derden in een inzagezaak kunnen ook rechtspersonen zijn. Wat de relatieve bevoegdheid van de rechter aangaat, geven wij u in overweging aansluiting te zoeken bij artikel 99 Rv. De desbetreffende zinsnede zou dan kunnen luiden: ... *binnen wiens rechtsgebied degene die de bescheiden tot zijn beschikking heeft, woonplaats heeft of, bij gebreke van bekende woonplaats in Nederland, werkelijk verblijft*.

Geen hogere voorziening bij toewijzing; artikel 162b nieuw

Ter toelichting van het zevende lid, dat bepaalt dat bij toewijzing geen hogere voorziening is toegelaten, refereert u andermaal aan enkele bepalingen aangaande het voorlopig getuigenverhoor en het voorlopig deskundigenbericht; pagina 15 memorie van toelichting (midden). Voor zover het verzoek tot dat verhoor respectievelijk dat bericht wordt toegewezen laten artikel 188 lid 2 Rv onderscheidenlijk artikel 204 lid 2 Rv geen hogere voorziening toe.

Van onze kant vestigen wij opnieuw de aandacht op het ontbreken van overeenkomst tussen de hier bedoelde procesordelijke procedures, die niet tegen de getuige of tegen de deskundige worden gevoerd, en de contradictoire aard van de inzageprocedure tussen partijen, de derde inbegrepen, die ieder voor zich aanmerkelijke en tegengestelde belangen te verdedigen kunnen hebben. Op een toegewezen verzoek tot een voorlopig getuigenverhoor volgt een getuigenverhoor door de rechtbank, zo ook een bericht van de deskundige aan de rechtbank op een toegewezen verzoek tot het bevelen van een deskundigenbericht. Een vonnis in een inzagezaak kan, wat de rechter betreft, het einde van de zaak zijn, zowel bij afwijzing als bij toewijzing. Zou in het burgerlijk procesrecht een pendant voor de beslissing in een inzageprocedure moeten worden gezocht, dan zou veeleer zijn te denken aan het provisionele vonnis, dan aan een beschikking op een verzoek tot voorlopig getuigenverhoor of deskundigenbericht. Juister nog lijkt het, uit te gaan van de zelfstandigheid van de beslissing van de rechter, met een winnaar en een verliezer, en een daarop aansluitende appellabiliteit voor beiden. De *equality of arms*, waartoe het wijzigingsvoorstel mede wil dienen, ware ook hierin te zoeken dat betrokkenen in gelijke mate gerechtigd zijn in beroep de beslissing van de hogere rechter in te roepen.

Tijdens aanhangig geding; artikel 162c Rv nieuw

In de toelichting noemt u het geval dat een partij pro forma hoger beroep heeft ingesteld, waarbij de wederpartij op lange termijn is gedagvaard, omdat de partij die in appel is gegaan voor het opstellen van de grieven eerst nog afschrift van bepaalde bescheiden wenst te verkrijgen. Het geding is dan aanhangig. Tegelijkertijd kan gelden dat de rechter nog geen *regie* heeft. Denkbaar is zelfs dat de appeldagvaarding nog niet ter griffie werd aangebracht. In die fase kan de appellant, maar ook zijn tegenstrever, zelf het initiatief nemen tot het aanspannen van het geding dat in zijn opzet moet leiden tot de veroordeling van de andere partij of een derde tot verschaffing van inzage, afschrift of uittreksel van bescheiden. Van de roldatum af tot aan de uitspraak van het vonnis of het arrest in de desbetreffende instantie, zal evenwel, naar het ons voorkomt, uit een oogpunt van procesorde eerst bij incidentele conclusie moeten worden aangedragen, hetzij door de eiser, hetzij door de gedaagde, dat hij een procedure tot verkrijging van inzage, afschrift of uittreksel wil entameren. Daarop zal de rechter

naar de regel van artikel 209 Rv behoren te beslissen. Daarna kan het geding binnen het geding zich verder ontrollen. Deze procesorde lijkt in het bijzonder van belang wanneer het een derde is die de bescheiden tot zijn beschikking heeft. De afweging die de rechter moet maken, door u toegelicht op pagina 8 (bovenaan) van het consultatiedocument, kan toch beter worden gemaakt vóórdat de derde in rechte wordt betrokken? Hetzelfde geldt wanneer de aanlegger zijn wil tot het beginnen van een inzageprocedure reeds in de dagvaarding in de hoofdzaak tot uitdrukking heeft gebracht. Een in artikel 162c Rv gelegd verband met artikel 208 Rv zou de duidelijkheid kunnen dienen.

Hoger beroep in de gevallen, bedoeld in artikel 162c Rv nieuw

De derde, die in een reeds aanhangig geding wordt veroordeeld tot inzage, afschrift of uittreksel, stuit op het rechtsmiddelenverbod van artikel 162b lid 7 Rv in verbinding met de slotzin van artikel 162c lid 2 Rv. Het laat zich indenken dat hij dit eerder als een beperking dan als een borging van zijn recht zal ervaren. Wat wij eerder opmerkten in verband met het niet toelaten van hoger beroep bij toewijzing geldt ook hier.

Anders dan het tweede lid noemt het eerste lid van artikel 162c Rv niet het zevende lid van artikel 162b Rv. In samenhang met de toelichting op pagina 16, tweede alinea, van de memorie van toelichting wekt dit de indruk dat van een beslissing krachtens het eerste lid beroep kan worden ingesteld, zowel bij toe- als bij afwijzing, zij het steeds tegelijk met beroep van de eindbeslissing. Als deze indruk juist is, wat verklaart dan het verschil met de niet tijdens aanhangig geding aangespannen procedure tot inzage, respectievelijk de tijdens aanhangig geding tegen een derde begonnen inzageprocedure?

Stellig ten overvloede verwijzen wij naar de rijk geschakeerde rechtspraak op dit punt.

Wij noemen:

- Hof Den Haag, 25 oktober 2005, LJV AU8485: eis uit artikel 843a Rv zelfstandig vorderingsrecht; vonnis rechtbank appellabel.
- Hof Den Bosch, 23 oktober 2007, LJV BB6845: incidentele exhibitievordering zelfstandig onderdeel van bij dagvaarding gevorderde; vonnis in zoverre eindvonnis; appellant ontvankelijk in haar hoger beroep.
- Hof Amsterdam, 30 september 2008, LJV BG4368: anders dan in eerder door dit hof besliste vergelijkbare gevallen, waarin de incidentele vordering ex artikel 843a Rv was toegewezen, appellant niet ontvankelijk nu de incidentele vordering in dit geval was afgewezen.
- Hof Den Bosch, 21 juli 2009, LJV BK3127: anders dan bij LJV BB6845, appellant niet ontvankelijk nu de incidentele vordering ex artikel 843a is afgewezen; nota bene: uit r.o. 3.5: *[appellant] heeft er in casu voor gekozen om de vordering ex art. 843a Rv niet in een aparte dagvaardingsprocedure maar bij wege van incident in de hoofdzaak in te stellen. [appellant] heeft in beginsel de (procedurele) gevolgen van deze keuze te aanvaarden.*
- Hof Leeuwarden, 16 maart 2010, LJV BL7896, lertend op HR 22 januari 2010, LJV BK1639: appellant niet ontvankelijk, beslissing in lijn met Hof Den Bosch, 21 juli 2009, LJV BK3127, en Hof Amsterdam, 30 september 2008, LJV BG4368; nota bene: uit r.o. 7: *Het hof overweegt dat*

het in dit opzicht maken van een onderscheid tussen toe- of afwijzen van de vordering geen steun vindt in de wet.

Het komt ons voor dat het onzekerheid zou kunnen wegnemen indien bij de wetwijziging een keuze werd gemaakt die eenduidig is en blijkens de toelichting aansluit op dan wel afstand neemt van de uit de rechtspraak blijkende rechtsontwikkeling.

Zelfstandig geding

Of de procedure, gericht op de veroordeling van degene die over de stukken beschikt, nu wordt gevoerd vóór of tijdens het geding waarin de eiser het door hem gezochte bewijs wil gebruiken, de rechtszekerheid van alle betrokkenen is ermeê gediend indien de rechter in de inzageprocedure ten principale beslist of de bewijszoeker tot inzage, afschrift of uittreksel is gerechtigd. Onbevredigend is het wanneer de rechter de vordering tot inzage afwijst, op de grond dat omtrent het inzagerecht pas kan worden geoordeeld nadat over enig materieel punt van geschil in de hoofdzaak is beslist, zoals onder de werking van artikel 843a Rv mogelijk is; Rechtbank Utrecht, vonnis in incident 26 mei 2010, niet gepubliceerd, aanhangig geding in hoofdzaak 276280 / HA ZA 09-2471. Hoezeer ook het geding tot inzage naar zijn aard een dienend karakter heeft, het is een zelfstandige procedure waarin zoveel elementen van het materiële geschil moeten worden betrokken als voor de beslissing van de rechter nodig is. Afwijzing, omdat toewijzing pas na de beslechting van het eigenlijke geschil opportuun kan zijn, ontnemt de aanlegger de mogelijkheid waartoe de inzageprocedure nu juist bestaat, namelijk dat hij zal kunnen beoordelen of het aanspannen of voortzetten van de hoofdzaak gelet op zijn bewijsrechtelijke positie zinvol is. Gaarne zouden wij zien dat het zelfstandige karakter van de inzageprocedure in de memorie van toelichting op het wetsvoorstel werd onderstreept.

Overige wijzigingen

De aanpassingen, voorgesteld onder B tot en met E van het eerste lid van de concept wijzigingswet, geven ons geen aanleiding tot commentaar, behoudens deze opmerking dat ook in zaken betreffende rechten van intellectuele eigendom onveranderd van *vordering* ware te spreken. Ten aanzien van de gedetailleerde beschrijving ter bescherming van bewijs in die zaken maken wij straks nog een opmerking.

Bewijsbeslag

In de concept memorie van toelichting wijdt u slechts volledigheidshalve een opmerking aan het bewijsbeslag. U verwijst naar de praktijk. Ten aanzien van dit beslag stelt u geen wetwijziging voor. Anders dan u zijn wij er niet gerust op dat de rechtspraak reeds tot toereikende kristallisatie heeft geleid, integendeel. Wij dringen er daarom bij u op aan, in artikel 730 Rv een verbinding met de nieuwe artikelen 162a tot en met 162c Rv tot stand te brengen.

Ongetwijfeld bent u bekend met de dissertatie van mr. J.R. Sijmonsma *Het inzagerecht* van 10 juni 2010, uitgegeven door Kluwer onder ISBN 978-90-13-07660-8. In hoofdstuk 16 doet Sijmonsma een

voorstel voor een nieuwe wettelijke regeling van het inzagerecht. Daartoe behoort een ontwerp van een aangepast artikel 730 Rv. In dat ontwerp kunnen wij ons zeer wel kunnen vinden. Wij halen de tekst ervan, pagina 242 van het proefschrift, hieronder aan. Waar de tekst een artikelnummer noemt, wordt verwezen naar een artikel in de door de auteur voorgestelde nieuwe regeling als geheel.

Artikel 730

Ieder die recht heeft op afgifte van een roerende zaak of levering van een goed of die zodanig recht door een rechterlijke uitspraak tot vernietiging of ontbinding kan verkrijgen, dan wel op de voet van artikel 155a inzage, afschrift, uittreksel, overlegging of onderzoek van een voorwerp kan vorderen, kan deze zaak of dit goed ter bewaring van dit recht, of dit voorwerp ter inzage, afschrift, uittreksel, overlegging of onderzoek in beslag nemen.

In een artikel 730a, zelfde pagina, werkt de auteur zijn gedachte omtrent het beslag, het verlof ertoe en de consequentie van afwijzing van de vordering in de hoofdzaak, verder uit.

Precisering van de taak van de gerechtsdeurwaarder

Met een tekstuele koppeling van de nieuwe bewijsrechtelijke bepalingen aan de beslagrechtelijke bepaling die hier het meest ter zake dient, artikel 730 Rv, zou een stap in de goede richting worden gezet. Er is evenwel een praktijkprobleem dat daarmee niet wordt opgelost. Dit probleem komt voort uit de spanning tussen de plicht van de gerechts-deurwaarder om door middel van zijn procesverbaal te laten blijken wat hij in beslag nam en zijn plicht de bewijszoeker geen dieper inzicht te geven dan hem toekomt.

De wijziging van het recht op inzage, afschrift of uittreksel lijkt het moment bij uitstek, deze spanning weg te nemen met een op het bewijsbeslag toegespitste wettelijke regeling. Er zou, om te beginnen, al iets worden gewonnen door niet meer te spreken van *bewijsbeslag*. Deze term suggereert immers dat het beslag op zichzelf strekt tot bewijs van een feit of een feitencomplex dat de bewijszoeker in zijn zaak tegen een wederpartij wil bewijzen. Dat is uiteraard niet zo, onverminderd de eigen aard van het procesverbaal van de gerechtsdeurwaarder als dwingend bewijs opleverende akte van *dit concrete beslag* als ambtelijke verrichting. Juister zou het zijn, voortaan te spreken van *beslag tot bescherming van bewijs* of bij verkorting *beschermingsbeslag*.

Toelichting

Graag lichten wij dit toe met het volgende. Zoals in de jurisprudentie meermaals gememoreerd kan uit de wetsgeschiedenis met betrekking tot Titel 15 Rv worden afgeleid dat het doel van een conservatoir bewijsbeslag uitsluitend is om bewijsstukken veilig te stellen en dus de bestaande situatie te conserveren en niet om de beslaglegger de mogelijkheid te bieden met het beslag inhoudelijk kennis te nemen van bewijsstukken en daarover de beschikking te krijgen. Voorlopig gaat het uitsluitend om

conservatie. Het is vervolgens aan de bodemrechter na een contradictoir debat te beslissen wat er met de in beslaggenomen stukken moet gebeuren. Wij verwijzen naar TK 2005-2006, nr. 6, blz 8-9.

Een verlot tot het leggen van bewijsbeslag kan dus niet automatisch een inzagerecht voor de beslaglegger inhouden. De beslagleggende gerechtsdeurwaarder wordt in de praktijk geconfronteerd met zijn verplichtingen, omschreven in artikel 443 Rv en die in artikel 15 lid 4 Gerechtsdeurwaarderswet. Gecombineerd staan deze verplichtingen op gespannen voet met het verbod om zijn opdrachtgever op voorhand inzage te verstrekken in de beslagen stukken of zaken. Het enkele feit dát er stukken of bewijsmiddelen in beslag zijn genomen, waarvan de deurwaarder in zijn procesverbaal nu eenmaal melding moet maken, ontsluit in veel gevallen al voldoende voor de beslaglegger en ontnemt de beslagene de bescherming die het contradictoire debat hem zou moeten bieden. De KBvG pleit in dit kader voor een wetswijziging die het de gerechtsdeurwaarder mogelijk maakt casu quo verplicht zijn procesverbaal onder zich of onder couvert te houden. Deze terughouding zou moeten voortduren totdat de rechter hem, wellicht na vertrouwelijke inzage ervan, aanwijzingen geeft over de onmiddellijke of latere verstrekking van het procesverbaal aan degene op wiens verzoek het beslag werd gelegd. Zodoende is de rechtsbescherming van partijen meer dan in het huidige stelsel gewaarborgd.

Constat d'huissier

Anders dan het *constat* van de Franse gerechtsdeurwaarder is *het opmaken van een schriftelijke verklaring betreffende door de gerechtsdeurwaarder persoonlijk waargenomen feiten van stoffelijke aard* geen ambtshandeling. Het is een door artikel 20 Gerechtsdeurwaarderswet toegelaten nevenwerkzaamheid. Het procesverbaal van gedetailleerde beschrijving, bedoeld in artikel 1019b Rv, is in het stelsel van de wet een akte *sui generis*. De wet draagt het opmaken ervan aan de gerechtsdeurwaarder op; artikel 1019d Rv.

Op zaakniveau ontleent de gerechtsdeurwaarder zijn bevoegdheid tot het opmaken van een gedetailleerde beschrijving aan het verlot van de voorzieningenrechter. Naar type is zijn procesverbaal een schriftelijke verklaring, bedoeld in artikel 20 lid 3 onder e Gerechtsdeurwaarderswet. Buiten het kader van de bescherming van bewijs in zaken betreffende rechten van intellectuele eigendom is de gerechtsdeurwaarder bij het opmaken van een procesverbaal van constatering aangewezen op de medewerking van de wederpartij van zijn opdrachtgever dan wel een bij de zaak betrokken derde. Een ambtelijke bevoegdheid, bijvoorbeeld tot het inroepen van de bijstand van een hulpofficier van justitie op de voet van artikel 444 Rv, ontbreekt. Dit kan de gewenste beschrijving frustreren, terwijl deze ook in zaken buiten het bereik van Titel 15 Boek III Rv kan strekken tot bescherming van bewijs. De KBvG pleit ervoor, dat het opmaken van een procesverbaal van constatering ook in andere zaken dan die betreffende IE als ambtshandeling zal worden benoemd en artikel 444 Rv daarop van overeenkomstige toepassing zal worden verklaard.

Publicatie

Onze reactie mag openbaar zijn.

Met vriendelijke groet,
Koninklijke Beroepsorganisatie van Gerechtsdeurwaarders

Mw. J.M. Wisseborn, voorzitter van het bestuur

